

Etgar Keret: Az én emberem

Amikor Rut kijelentette, hogy szakítani akar, tisztára sokkot kaptam. Alighogy megérkeztünk a taxival a háza elé, kiszállt a járda felőli oldalon és közölte, hogy nem akarja, hogy fölmenjek hozzá, nem is nagyon akar erről beszélni, azt pedig pláne nem szeretné, ha még egyszer az életben hozzászólnék, akár csak egy BÚÉK-ot vagy egy „boldog születésnapot” se, ezután pedig akkora erővel vágta be a taxi ajtaját, hogy a sofőr utánakáromkodott. Totál dermedten ott maradtam a hátsó ülésen. Ha veszekedtünk volna előtte vagy bármi ilyesmi, esetleg jobban föl lettem volna készülve rá, az este viszont tök faszán sikerült. A film kicsit szar volt, de amúgy tényleg tök nyugisan telt az egész. És egyszer csak jött ez a monológ meg az ajtócsapkodás, és paff. Az egész együtt töltött elmúlt fél évünk kútba zuhant.

– Na, mi legyen? – kérdezte a sofőr a visszapillantó tükörben. – Hazavigyem? Van egyáltalán magának otthona? Vagy elvigyem a szüleihez, a barátaihoz? Nyilvánosházba az Allenbyre? Maga a főnök, maga a király.

Fogalmam se volt, mihez kezdjek, csak azt tudtam, hogy ez így nem fair. Miután Hillával szakítottam, megfogadtam, hogy senkit nem engedek annyira közel magamhoz, hogy ilyen sebet üthessen rajtam. És akkor feltűnt Rut, és minden olyan szuper volt; egyszerűen nem érdemeltem ezt meg.

– Igaz is – dünnyögte a sofőr, amíg leállította a motort és hátradőlt az ülésen –, minek menni bárhová, ha itt is olyan kellemes. Ami engem illet, a számláló ketyeg.

Ebben a pillanatban egy címet közöltek az adóevőn: – Zsidó Hadosztály útja 9. Ki van a közelben? – Ez a cím ismerős volt valahonnan. Olyan mélyen vésődött az emlékezetembe, mintha kalapáccsal verték volna be oda.

Amikor Hillával szakítottam, ugyanez játszódott le a taxiban. Egész pontosan abban a taxiban, amely a repülőtérre vitte. Közölte, hogy itt a vége, és azóta valóban nem is hallottam felőle. Akkor is alig bírtam megszólalni, ott álltam tiszta hülyén az Amszterdam sugárút közepén. De ez a cím... Akkor is ugyanezt a címet hallottam, mielőtt a taxi továbbindult. „Zsidó Hadosztály útja 9.” Persze lehet, hogy csak véletlen, de szóltam a sofőrnek, hogy vegye az irányt. Tudnom kellett, mi van ott. Abban a pillanatban, amikor odaértünk, egy másik taxit

láttam elhajtani onnan, benne pedig egy kis gyerek- vagy csecsemőfej körvonalait hátulról. Kifizettem a taxit és kiszálltam.

Kertes ház volt. Beléptem a kapun, odasétáltam a ház ajtajához és csöngettem. Elég későre jár, fogalmam se volt, mit csináljak, ha valaki ajtót nyit, mit mondok neki. Semmi keresnivalóm nem volt ott, pláne ilyen tájt. De annyira dühös lettem, hogy egyáltalán nem érdekelt. Még egyszer hosszan megnyomtam a csengőt. Majd tiszta erőmből dörömbölni kezdtem, mint a katonák a filmekben, amikor házról házra kutatnak valaki után. Senki nem nyitott ajtót. A Ruttal és Hillával kapcsolatos gondolataim elkezdtek összemosódni a többi szakításom emlékképeivel, és az egész egyetlen tömör masszává sűrűsödött. Valami nagyon nem hagyott nyugodni ebben a házban, ahova képtelen voltam bejutni. Körbejártam, hátha találok egy helyet, ahol beleshetek. Ablaka nem is volt, csak egyetlen hátsó ajtaja, üvegablakkal. Igyekeztem benézni, de semmi nem látszott odabent. Hiába erőlködtem, a szemem nem volt képes hozzászokni a sötétbe. Úgy éreztem, minél tovább próbálkozom, annál feketébb az egész. Szinte bediliztem. Egyszer csak azon kaptam magam, hogy fölemelek egy követ, a pólómba bugyolálom és betöröm az üveget.

Bedugtam a kezem, és ügyelve, hogy meg ne vágjam magam, belülről lenyomtam a kilincset. Beléptem, és óvatosan, nehogy megbotoljak valamiben, a villanykapcsoló után tapogatóztam. Mikor megtaláltam, halvány sárga fény árasztotta el a szobát. Az egész óriási helyiségben egyetlen körte világított. Egyetlen hatalmas, bútorozatlan szoba. Ennyi volt az egész. Tátongott az ürességtől. Az egyik falat leszámítva, amelyet teljes egészében különböző nők képei borítottak, egyik-másik keretben, a többi csak simán felcelluxozva. Mindet ismertem. Ott volt köztük Roni, akivel a hadseregben jártam, Daniella, aki még a gimiben volt a barátnőm, Stephanie, aki a kibucunkban volt önkéntes. És Hilla is... ott volt a falon mindenki, a fal közepén pedig, finom aranykeretben, Rut mosolygós képe. Leoltottam a villanyt és lekuporodtam a sarokba. Nem értettem, ki lakik itt, ki ez az ember, miért csinálja ezt velem és hogyan sikerül mindig mindent tönkretennie. Aztán egyszerre minden világossá vált. Ezek a váratlan szakítások, amikor Alma, Hilla vagy Rut elhagyott, soha nem kettőnkéről szóltak, hanem róla.

Nem tudom, mennyi idő telt el, amire megérkezett. Először egy kocsit hallottam, ahogy elhajt a ház előtt, aztán őt, amint benyit az első ajtón. Majd újra világos lett a szobában, és ott állt előttem mosolyogva. Ez a faszkalap csak bámult rám

és vigyorgott. Alacsony volt, akár egy gyerek, hatalmas, szempillák nélküli szemmel, a kezében műanyag iskolatáskát tartott. Mialatt föltápáskodtam a sarokból, betegesen vihogott, mint akit rajtakaptak, és megkérdezte, hogy kerültem ide.

– Ő is elhagyott, mi? – mondta, amikor már ott álltam mellette. – Ne vedd a szívedre, mindig jön a következő.

Válasz helyett fejbe vágtam a kővel, és miután a földre esett, tovább ütöttem. Nekem nem a következő kell, hanem Rut, azt akarom, hogy száradjon le a vigyor az arcáról! Amíg a kővel ütlegeltem, végig nyivákol: „mit csinálsz, mit csinálsz, mit csinálsz, én a te embered vagyok, a te embered!” Aztán végre befogta.

Elhánytam magam. Okádás után úgy megkönnyebbültem, mint a seregben, amikor a hadjárat alatt fölmentenek a hordágycipelés alól, és annyira könnyűnek érzed magad, holott már a lehetőségéről is rég megfeledkeztél. Olyan érzésem volt, mintha egy kisgyerek lennék. És minden gyűlölet, bűn meg a félelem, hogy esetleg elkapnak, föloldódott ebben a könnyűségben.

A ház mögött nem messze volt egy kis ligetszerűség, oda hajítottam. A követ meg a csupa vér pólót elástam a kertben. A következő hetekben mindenütt utána nyomoztam: a lapokban, a hírekben, az eltűnt személyekről szóló hirdetésekben, de semmit nem találtam. Rut nem válaszolt az üzeneteimre. Az egyik munkatársam azt mondta, látta őt az utcán egy copfos szőke sráccal, ideges lettem, de tudtam, nincs mit tenni, ő már a múlté. Nem sokkal utána elkezdtem járni Miával. Már az elejétől annyira rendben volt, olyan zsír volt minden, a korábbi lányokkal ellentétben az első pillanattól nyitott voltam vele, és nem próbáltam bebiztosítani magam. Éjjel álmomban néha előjött a gnóm, hogy a lugasba dobom a tetemét. Fölriadtam, de hamar rájöttem, hogy már nincs mitől félnem, ő már nem létezik többé. Úgyhogy megöleltem Miát és visszaaludtam.

Miával egy taxiban szakítottunk. Azt mondta, érzéketlen vagyok, annyira nem vágok semmit, hogy ha a világ legnagyobb szenvedése szakadna rá, azt se venném észre, mert ha épp jól érzem magam, azt hiszem, hogy neki is jó, és kész. Közölte, hogy csomó problémánk volt már, csak én ügyet se vettem rájuk, ezután sírva fakadt. Meg akartam ölelni, de elhúzódott és kijelentette, hogy ha ér még valamit a számomra, akkor hagyom elmenni. Nem tudtam eldönteni, hogy utánamenjek-e, megpróbáljam-e még meggyőzni, mikor az

adóvevőn ezt a címet közölték: „Függetlenségi Háború útja 4.” Szóltam a sofőrnek, hogy vigyen oda. Mire odaértünk, már ott állt egy másik taxi, egy ölelkező pár szállt be épp, korombeliek lehettek, talán kicsit fiatalabbak. A sofőr mondott valamit nekik, amin kacagtak. Továbbmentem a Zsidó Hadosztály útja 9-hez. Meg akartam keresni a tetemet, de nem volt ott, ahova hajítottam. Az egyetlen dolog, amit találtam, egy rozsdás dorong volt. Fölemeltem, és elindultam vele a ház felé.

A ház ugyanolyan volt, ahogy hagytam: csupa sötét, betört ablaküveggel a hátsó ajtaján. Bedugtam a kezem, és vigyázva, nehogy megvágjam magam, belülről lenyomtam a kilincset. Egy pillanat alatt megtaláltam a villanykapcsolót – minden ugyanúgy üres volt, kivéve a képeket a falon, ott sorakoztak ugyanabban a rendben. Kinyitottam és átkutattam a táskáját. Egy ötvensékeles, egy félig elhasznált jegytömb és egy szemüvegtok volt benne, meg egy kép Miáról. A képen copfos haja volt, kicsit magányosnak látszott. Hirtelen fölfogtam, mit mondott a gnóm, amikor megöltem – hogy mindig jön a következő.

Megpróbáltam őt elképzelni azon az éjszakán, amikor Ruttal szakítottam: elmegy valahová, visszatér a képpel, gondoskodik róla, hogy megismerkedjem Miával, ahogy arról is gondoskodott, hogy az összes többi lánnyal megismerkedjek. Csakhogy most is sikerült elbasznom. Mia is elment, és már nem biztos, hogy jön a következő, mert meghalt az én emberem, én magam öltem meg őt.

Pályi Márk fordítása